

עלי הagaהה

דשיכת

א) ש"פ בשלח, ט"ו בשבט, ה'תשמ"ו

עד חגיגות סיום מחזור שני דלימוד הרמב"ם

ב) ש"פ צו, פ' פראה ה'תשמ"ו

עד הדפסת קובצי חידושים בתורת הרמב"ם

ויצא-לאור לסיום מחזור המ"א דלימוד הרמב"ם

– י"ז איר, ול"ג בעומר ה'תשפ"ב

בפעם הראשונה

ויצא לאור על ידי מערכת
"פתח"

שנת חמישת אלפים שבע מאות שמות ושותים לבריאה

MAFTEIACH

www.Mafteiach.app

נסדר והוכן לדפוס ע"י מנחם מענדל בן פרידא מלכה ושלום דובער בן רבקה

פתח דבר

לקראת סיום מחזור חמ"א דליימוד הרמב"ם – י"ז איר, ול"ג בעומר – הנקנו בזה מוציאים לאור צילום כתבי"ק על יהונתן המלאים – **בפעם הראשונה** – דישיות א) ש"פ בשלח, שי' שירה, ט"ז בשבט, ה'תשמ"ז – ע"ד הגנות סיום מחזור שני דליימוד הרמב"ם – יהונתן ראשונה ושניה (הנחה בלה"ק), ב) ש"פ צו, פ' פרה ה'תשמ"ז – ע"ד הדפסת קובצי חידושים בתורת הרמב"ם (הנחה באידיש).

*

קונטרס זה יוצא לאור ע"י מערכת "פתחה". אפליקציית "פתחה" הינה מיום שמתרכזו לרכזו במקום אחד את האודיו, היידיוא, ההנחות הבלתי-ימוגנות והמוגנות – לכל שיחה וחתועדות של הרב. הקונטרס הוא האשловים בסדרת "הנחות", ובעו"ה יופיעו קונטרסים נוספים בקרבו.

וכאן המקום לבקש בקשה כפולה ומכופלת, שכל מי שיש תח"י הנחות כ"ק אדמו"ר שליט"א בשיחות ומארחים – שיוואיל להמציאם למערכת, ע"מ זוכות בהם את הרבנים.

* * *

והעיקר – יהיו שנזוכה זיך זעהן מיטן רביז, ולשמווע "תורה חדשה" תיכפּ!
ומיד ממש!

מערכת „פתחה“

ערב ל"ג בעומר ה'תשפ"ב
מאה ועשרים שנה להולדת כ"ק אדמו"ר שליט"א
ברוקלין, ניו

מושחת שפ' בשלוח, ש' שירה, ט' שבט התשכ"ז – האגה ראשונה

עמוד א

בצד', חלק מושחת שפ' בשלוח, ט' שבט התשכ"ז

– עד הרגע סום מחורר שנוי במלמו הרובים –

א. בעדנו יו"ז השבת של אחריו יום הילא ודעšíם בלבט (העשיר היי קדרש¹), שבו מתעלם כל גניין יום הילא מבליטות עזיל ושוליות יוכלו גו², עין העונגן. ובסוף בשנה זו, שהקביעות רום השבת של אחריו יום הילא הוא הבהיר שעורש רבכוב. שוו' קיימת אורה וחולש שבט באשלמה³ – ש לקל החולות נוטות להסיך בדור שא' ובדור יוע כל עני עבודה של עיל היללא, לכלח' בדור ישרא אשר הרונו מודרכו ונכח באורתו נס⁴ ומכם – עצה והצעת הורה וההתוויות והפצת המיעיות חוצה (כדבר בארכיה בהחומרו האתוניות).

ומתניינן עישוקים כה – וופקה קבועה עתים לthora, שיעורי תורה ברבים. מלול ובמיחוד – ליום השערון יומיים סכרים מהיר – להרכבים (המקין שעבור כלהה⁵), כי שופשש הנוגה למלומ' רוקים נכו' וכו' על מנת ללי' את סדר רוכבים בכל שנה עיר' "המנוג הפשט" בונג' לחושב' שמשלמין את הורה בשנה ע'ו⁶.

ומכין שעבור שבועות מסדר עמוסים לימי מזוריע של לימוד הרובים – הרי כאן הפן והמקום לנגור ע"ז הנקנין לקלת היסדים⁷. דילוקם.

ב. מגן ישראל (הוריה⁸ שעושן שמהה למורה של הורה⁹, אפלוי' שטמיים מסכת אהחה¹⁰, ואבוכ' כטמיים או סדר המכבים¹¹ הורה שבעל פה כולה¹²)

וכבר נגנו ישראל לעודר את היסום – "ברוב עס הורה מל'"¹³.

ולהריה תחש פרוחו ר' רבבי עס הורה לפל' לסוך הרכבים – כמודגש בכך שכבי' מפארשי הרובים נכו' בס' פרושה ריח' ציל' – "משנה למל'", "שער מל'", ייד' המל', ועוד). וכחה מאן, מובן, שה"ירום" רכס רוכבים צורן בואו להו אסון סדר הדרות מל' – ולכן, ש להשתדר לא בגין "תיגנותם הוה הרכבים" בלב הדרות, תיגנות שעירובי ריבושים כי גודל, ברכ' פאר והדר, "ברוב עס הורה מל'" – רבר שפראוי יוסי' יוזק בטהלה לימי סדר הרכבים בחזור השלשים, מיד לאחריו סום מחורר שי.

וש' לזרק הגשה היורה בונג' היסום' מזור עס בילויו הרובים¹⁴ – לשלהו תחו מחרו שי, או'ו' נגנו לנו'ר או' "תיגנות היסום" בזאנו – "יכללים לתשי"י¹⁵ נכו' "תיגנות היסום" מדורו או'שון, וטלת' נוב' בגנה הינה – הרגה יוחר מפה שחאלתו מוקודם כלן, וכל המבה רוח ומשבחה.

ג. ר' דר' שיגנות הסום – השעה הבגדה בלחוץ – ש מהחילה הבגנווות לבן מבוע מונע, וגסרו סדרו. ולכן, ככל קסם וקסם אייספו בקשרם האפר ורחללו לעסוק ברכץ המתאים בכל הטענה הדורשת עלרכית "תיגנות הסום" ר' רבב אדר והדר.

אלו, שלתמיון המכ אשי' בדורו כל הקשו' לאירוגן "תיגנות הסום", וזה גוזף לר' שכולם גוזרים להשתקע בפעולה ובוגרואה – שהרי כמה אנשים בדורו ואשי' המתעסקים, שם פליטה בכל הקשו' כהו' שהה' מיל' הירוחה – "תשועה בדורו יוזך"¹⁶, סכלים להלעין בירין כיצד לעסוק בעולות אלו באפקן הכי טוב (וכוכבו), ורק כדי שלילת העניין ר' זעירא ר' שותפי ר' זעירא¹⁷.

מן הראי שארשי המתעסקים בדור היו אלו, שכבר התעסק בארכון "תיגנות הסום" בדורו או'שון – מכיו' שיש להם נס' דבורה, יאן חכם כל גו'וונ'ו¹⁸.

בראש – הריבנים וכל קשו' עלי' יזרעאל, תורה וצחותו, בכל שוכנתה ועיר כור, וכפרטו – הריבנים שכבר עסקו והשתחטו בעיל' "תיגנות הסום" דמחוזו ראשון.

ופastos, שראשי המתעסקים לא יסתפקו בגינוי העבר, אלא יוסיפו בו עוד יוחר, נול ובעמידה – עיז'ו' שיתיעצו עם זרומים שמכונים בענינים כויא' בזאנו.

- (1) לפקון הכתוב – בחוקותיו כו. לב. וראה לקיש' חיז' ס"ע 290.
 ושי'. (2) בראשית ב. א. רואה אהיה נדי' (רב' ב. ואילך. כרך 2' חקוק א' ואילך). (3) אהיה שם בג' ב. ואילך. רק' ב. ואילך. (4) ראש השנה לאילך (ר' ה' בחולמות) – "אהיל עץ השדרה" (שורטט' כ. ט. וראת תענית ג' א'). (5) זהי' א. ק. ר' עז'א. ח' ב' פה. א. שמורי טפ' ז' כ' בכ'לו'. (6) לפקון אהיה' בaganek כ' צ'י'. (7) לשון הרובם¹⁹ כ' ב' קדרומו לספר תהי' – (8) רוכבים כל' פטול דרי' ג'. (9) אהיה' ירושלמי פחסם פאי' ח' א. תוריה' נסכל – מנוחה כ. ב. ר' עז'א. (10) מוד' א' או'ת' מוסטס צ'י'. (11) ר' מא' יזר' רוכם כ' סי'. (12) משל' י. ר' וראת עז'ק' תלמודית ברכבו. וש'ג. (13) לשון הכתוב – או'וב. י. ר' וראת שמיר' ר' פט'ו. (14) משלי' י. ר' כ. ג. (15) לשון קה'ל' פ' עירובין ג. ס' ע' א. כ"ב כ' ב.

בס"ד. חלק מישיחת ש"פ בשלח, ש' **שירה ט"ו** בשבט ה'תשמ"ו
– ע"ד חגיגת סיום מחזור שני בלימוד הרמב"ם –

ס"א

הרוי כאן הזמן והמקום לעורר ע"ד ההכנות⁸ ומתקיימות לקרהת ה"סיום" ..

ס"ב

ועאכו"כ כמשמעותיים את ספר הרמב"ם, מקבץ ל"תורה שבعل פה כולה", כנ"ל.
מתוך פירוסים ורש בדול (דקדושה¹¹) יותר מאשר בסיום מחזור הראשון ..

ס"ג

(וכמובן, תוך כדי שלילת העניין **‡ הבלתי רצוי שאפשר להיות ב'**קדרא דבר שותפי כו"י**'**) ..
ועליהם מוטלת האחוריות לכל הקשור לעניין יהדות, תורה ומצוות ..
ע"יז שיתיעצו עם **"מומחים"** שمبرינס בעניינים כיוצא זה ..

(4) ראש השנה לאלון .. [כ"ק אדמור' שיליט"א סימן בעיגול את האות ג, וכתב:] **נות ?**
.. (שפתיים, ב, יט. וראה תענית ז, א). **לקוטי לוי"ץ** (ד. אגרות ..).

*8) **להעיר (מביצה שדרך חשוב צ"ל בהכנה וראה את תלמידית הכנה.**

(9) .. הובא ברמ"א יו"ד ששע"ו ס"ד. ועוד.

*11) **האופנים וחיות הקודש (**

15) לשון חוץ – עירובין ג, סע"א. ב"ב כד, ב.

עמוד ב

ד. בוגר למן דעריך חנינות סיטם הרומכ"ס "במחור שי" — הנה:
מכן מונשטיין שאין עליך אוחחנין חנינות הסיטם פלי' שמאליים את
הימור דמזרו שי".

ופכין שיטים מהוו השיני (ע"ג המזען ב"מורה השער") הוא יומ
ששי' י' קויל, כי' אדר אאנון, בו ביטם איאסטטעלערן שאט-טיטסיטם:

האשן לעייכת חנינות הסיטם הוא: יום השיק שלאלורו, שבת שיטים כו' וויל
יעים חניניות — שבת י' קקל, שבת שלם, שבת מברס אדר שי

(הטוכר לילן), שב' גנגנסל אה'ל הפורם. להורות היהוד אורה'הן —
אורה'ה ווורה'ה.²⁰

כדי ישילע לעזרך או חנינות סיטם רובב אדר יהוד, ריבבו עס
חוורת לא"ר — הי' מכין שיטים שבת שיטם כו' היגלט דרב' שי' מקם
לדרותה תא' חנינות סיטם" לרוח אדר שי, יומ' א' דרייה יומ' ב' דרייה.
בהתאם לתנאי המקום.

ולעתה, שנונג שריאל מאחרין תא' זון חנינות" עד שעת החושר
יום אדר יהון להן, בפניהם כו'!²¹, מיטוט בבור החורו, שאו נטענה בירוח
הירוח, דרב' עס כו'!

ומונן, שאטאמן מקומות אשר מסיבות שונות תהי' אפרשות לעזרך את
חנינות היומי' בירוח עס דודת מל"ר וליך' האטביב שלאל'ה' — כו' לטלט'
לדוחות א"ח חנינות היומי' געד לשעת הנוצר הדמואתית בעקבות האודו, וא"ן לו
ליין לא לה שענין אונאותה, כל' קוק ווקם פל' עני.

ה. ברגל בענין ד', יש' לקשר את ההחזרות והכלת החולות וכובות
מס דרב' שמי'²² — עיי' נהנתן צקען משקה מהחזרות והחולות
שמחייבת שבת שלאי'ריו יוי' הויה לא עשי'יש' ששבת, בירוח'ה' וב'ת'י'
ההושת ב' פאטוועל של בעל הולילאל, שב' למד' וההפל' בשער עשר שעון'ו
זקפת' שליח'ת האהו'הו' (ונבל' הול' אדר יהון חנינות' ב'ו'י' ח'ו'ו)
בעלמ' ד'.
וככון' שטמאים אין' רב'ים רילו'ה' האט' אונקו'ש', שעטפ' באונגן' חנינות' סיטם

לחותו אה'ת, וכו' וכו', לא' זיל' לבל משקה בכמ'ו' יהוד' זון' חנינות
היטוט' (מכ' לא' מטמאזטס' ב'ו'ן) — ייז'ה' לה' לבל קוק' קוק' ש' דיל'מו'
תתחננות'ו, זו' ברוח שטח'ת' בפיעול'ה' ותנוג'ה' סיטם מוחר שי' דיל'מו'
הט'ב'ים כל' דרב' אונגו' הקורינה.

ובוגר' לעייכת חנינות הסיטם' כא'ן, וכן בשאר המקומות בכל' קצ'ו' חבל' —
יש' קאלאי' משקה בכמ'ו' יהוד' זון' חנינות' סיטם' וא' שקי'ו' אונל'

שקלבל' כ'ר'.

ו. מהשחה וא' העיר'ה' כו'²³:
בכל' קוק' ומוקם ייחילו' מוי' לעסוק בכל' ההchnerה דראות' לאorgan
חנינות' סיטם' בר'ו'ה' וחד'.

וותה' וותה' שטח'ת' בה' ריב'ע'ל', ב'ג'ינ'ה, מוץ' ווירוי'ה' המתאימים.

ומהך' ספדרה' נוניה' (ו'זאל' ר' אירונו'אַפָּן און דר' אַבְּעַטָּס').

ונבר' בכשיה' וורה' יונגע' ומאט'אַן דר' דני', מה'יה' הילחה' ובה
וופלנעה', פלעלה' מן המשטור' לנגי', בא'פ'ן של מצאה', שאינה לפיערך
הging'ה' כל'.

ויה' ידר' עלי' כל' הפלגולות' בקשר ליל'מו' סטר' יי' החזקה' להרומכ' —
שונ' בר'ר'ה' משא' לא'ת א' דר' דר' חזקה' ... וש' משא' לשע' פל' עני'
שוא'ל'²⁴, נגאל'ה האהו'ה' והשלמה' עיי' מיט' צד'נו, ב'ה'ר'ה' ב'מו'ו
מס'.

- (16) עקרת' תזק' שער' יי' ווא' אונגו'ה' קוז' אונט' מאט' מוחר'ו'ע'ץ
חיד' י. גט' (17) עקרת' ה' טט' (18) מגילה' ה' ב' (19) גט' ייד'
סדרמי' קפ'ק'ן — מחשובה מה'ה' מינ' סקי' (20) ט' תורת' ח'ה' — או'יח
חספ'יא' סקי'ק'ן (21) סטמ'ר'ן ה' ג' — רמב'ס' מונרו'ן ס' פ'ג'
ה'יט' (22) ראה' דרא' דרא' ח'ה' דרא' ב'ו'ה' וא' ראל'ב'ן דה'ה' ל' ב' ב' לובש
על' קוק'ט'ן ר'ך' ש'ם. (23) ראה' ברכ'ה' ס'ה' (24) ברכ'ה' ב'ו'
א' אונט' ס'א' ב'י' (25) ראה' כט'ב'ו'ס' א' א' (27) מגילה' ג'
ה'ע'ב' (28) לשון' הכהנו' — סוף' בר'ה'.

ס"ז

.. ומכוון שישום מחוור השני (*עשף-המציגך ראה ב"מורה-שיעור"*) הוא – יום וعش"ק פ' ויקhalb
כ"ו אדר ראשון, ובו ביום אי-אפשר **קשה** omdat לעורך את ה"סיום" פומבי ובפרט באופן
ד"ררוב עם הדורת מלך²¹, מפני הטירה בהכנות לשבת²² ועוד – הרי הזמן הראשון לעיריכת
חגיגות הסיום הוא: יום הש"ק שלאחריו, שבת שি�נסם בו כו"כ ענינים מיוחדים – שבת פ'
ויקhalb, שבת שקליםים ..

.. אשר מסיבות שונות תהיי אפשרות לעורך את "חגיגת הסיום" ב"רוב עם הדורת מלך" רק
(או **באופן טוב הרבה יותר**) ביום הסמכים שלאחר'ז ..

ס"ח

.. ע"י נתינת **בקבוק ננקו**²³ משקה מהתועדות זו ..

.. ימוש עתה לקבל **בקבוק ננקו** משקה מהתועדות זו ..

.. קיבלו **בקבוק ננקו** משקה בסמיכות יותר לזמן "חגיגת הסיום" ..

* (16) ראה שו"ע או"ח סר"מ (וסרמ"ב) ודאדה"ז שם.

* (22) ראה **לקוטי הש"ס להאריז"ל** אבות .. מא"א בערכו.

(28) לשון הכתוב – **עשף חותם פ' ברכה**. – ולהעיר אשר בכוכ"ב דפוסי הרמב"ם הועתק כתוב
זה בשער הספר, וכ"ע וחיפוש שאולי קשר זה עם חידוש שם הספר (ושינויו) לס' יד החזקה.

ס"א

- .. ללכת "בדרך" ישרה אשר הורנו מדרכו וナルכה באורחותיו נס"ו⁶ ..
.. ע"ד "המנగ הפוטוי" בוגע לתושב"כ⁸ ש"י משלימים את התורה בשנה אחת") ..

ס"ב

- .. דבר שבודאי גם יוסיף חיזוק בהתחלה לימוד ספר הרמב"ם במחזור השלישי ..

ס"ג

- .. שבת פ' ויקבל, שבת שקלים ..
.. שבו חוגגים את ימי הפורים, ש"ל יהודים הייתה אורה – אורה²¹ זו תורה" .. [תחלת הי' ציון
הערה 21 אחר תיבת "תורה", ושינה שהיה הצעין אחר תיבת "אורה", כנ"ל]

*6) כל מקומות שנאמר נס"ו אין לו הפסק עולמית (עירובין נד, סע"א. וראה חדא"ג שם)

*8) שכ"שadam קורא בתושב"כ תחלת ואח"כ קורא בזזה (ט' הרמב"ם) ויודע ממנו תושב"פ כולה ואין צרייך לדרוש ספר אחר בינייהם" (הקדמת הרמב"ם קרוב לסתופה).

15) האופנים וחיוות הקודש (נוסח התפללה – ע"פ יחזקאל ג, יג). – ולהעיר שלדעת הרמב"ס (יסוח"ת פ"ב הז) הם למעלה מכל המלאכים. ואכ"מ.

20) אסתר ח, טז. מגילה טז, ב. [תחלת נכתב הצעין למגילת אסתר בהערה 20, והצעין למסכת מגילה בהערה 21. כ"ק אדמוני שליט"א העביר את הצעין למסכת מגילה להערה 20, ובהערה 21 כתוב כדלקמן]

21) ל' נקבה (משא"כ – "וותורה אור") – תושב"פ (ראה ש"א לאדרה אמר"צ ..). וס' היד ה"ה מ"קבץ לתושב"פ כולה".

[אצל התיבות "מקבץ לתושב"פ כולה" – תחלת סימן סימון-עיגול (לבדוק את הצעיות), ואח"כ מהק הסימון]

עמוד 2

וכדי שיוכלו לעורך את "הניגנות
הסתופי" ברוב אורך והדר, "ברוב סע הגרות
מלר" – הרו מירין שווים והשבה ישנה
כ"כ הגבלה בדרכך. יש מקום לנטול את
"הניגנות הסופית" ליל"ה אדר עז, או א"י א
דר"ח או סט כי רדי"ת. בהתקשרות לנגני
הקלקס.

ולהרייה, שמנוגן ישראל שמחארין את
זון ה"סיטום" נרע שעת הביכור יומא דרא"ז
ללקן עשרה ימי²² – משפט כבד
ההוראה, שאונשה בזורה הדרו, ברובו עס
רב"ש.²³

ומוכן, שבאותם מקומות אשר
משמעותו רירוי אפשרו לעורך את
"הניגנות היונית" ביריבך עם ביטחון מהלכים
אגונזאנט טב הרוח וירוח ביטחון מהלכים
שלאחריו – נוכלים פְּלִיקָה אַתְּ "הניגנות
החוויות" גז לשעת הבישור המהמימה מבוקם
זהו, י"ז, אין לו לדין אלא מה שעינוי
ורואו".²⁴ בכל מוקם ופקום ליפניינו.
ה. בורייל נכנון דא. שי' קלשר אמר
ההתהוורתה הקלה נסוב עס בבר
גוטמן²⁵ – ע"י גותרת קוקון²⁶ משקה
מוחתוורתה זו, התהוורתה שטעה רישום סכבות
שלאחריהם יום הלילא דרשוי שבסבב
כבב' ה'ונכמת' וכבב' ה'ונמושת' ב' אוציאו של
בבל הילילא. לאכו בוכ' למ' תחתפלל בסבב
ערש שונוויי מוקפה שלמה²⁷ האהורהו
"ברל הויל אחר החותם"²⁸ בחום חיותו
בעלמא דין.

ומכך שמנצאים כאן רגניים מארץ
הירוש, שסביראכ' אכירנו הגיג� טום מהווים
הראשון למלמדנו הרכבים מאצנו קורויה.
ולאחריו שמתה בתוכנו נסח' לחזר לאח' –
ובמ"א, לא יכול משקה סבב מילוט
וירח לנוין "וניגנות סופית" (כמו אלין
הביבאס אבן) – יוש עיטה לבל קטען
שקעה מוחתוורתה זו וברור השתחות
בסבב' הדיגנות טום מזור דילירוב
ההכט'ס' לבל רוכב יאנין הנקשה.

ובנגע ל'הניגנות היונית' כ"א, וכו'
בשאר המקורות ככל קזי' בבל – קובלן
בקני' משקה סבב מילוט יירח לנוין
הטיסות' (או שישוך אבוי שיבול' כבר).
ו. וומשאה והוד העתקה²⁹:

כל מוקם ומוקם ייחילו מוד לעטוק
בכל הכהנות הדרוותה לדראון ניגנות
טויים רוכב אורך הדר.

ונתקה תקוה שישקן בודה כרע³⁰,
כינעה, מ"ר וירוחה הפקחים, ומונן
ספירה מתנית' ('מ'איל ון איזיינוערטן אין').
עד ארבעת'ס.

וכבר הבטיחה תורתה "ג'עת"
ומצאת'י³¹, היינו, שתה'י הצלחה בבה
ומופגנה, מפלגה נמנת המשוער למוני, ואכן
של יציאת, אסני ליפוי ערך והגינה כלל
ויה"ר שע"י כל הפעולה בקשר
לכלמור סדר י"ז ה'זוקה' לדהמ'ב"ס –
ונגה קבורה כטלאותה את ר' ר' הוחקה..
אשר עשה מעיני כל שיאל'ל³²
בגואלה אמאתיו וטהילמה ע"י משטי³³
דקנו, ב מהרה בימינו מש.

(22) ש"ך יו"ד סרמיין סקכ"ז –
מחשכון מרומי מין סק"י.

(23) י' תורה ח'ים – או"ח תפנאי

סק"ז.

(24) מדורני ז. ב. ובכט' ה'יל מדורני

סכג' הד'.

(25) ראה בראשת רוחן דוש ב' וראה

רמב"ן ע"ה פ' ל' ל' ב' ו' לבוש על

ל' שם.

(26) אהא לקלטי אש"ס לאורייל סוף

אב'ת. מוא"י ברכו.

(27) אהא באחות ספ"ה.

(28) ברבות י'ב. א.

(29) אבות פ' א' מיר'.

(30) ראה חמוץ ט' ס' א.

(31) מגילה ג' ר' י'ב.

(32) ששון הכהן חותם פ' ברכה.

ולעליך אשר רבבי דפוסי הרוכס'ם העתק

מוכח בו בשער הספר, וצ"ע ויחסו שאולי

קשרו זה עס חידוש שם הספר (ושינויו ל' ל').

ד' החקקה.

... יש מקום **לדוחות להעתק** את "חגיגות הסיום" לר"ח אדר שני ...
... (או - באופן טוב הרבה יותר) בימים הסמוכים שלאח"ז – יכולם **לדוחות להעתק** את
"חגיגת הסיום" עד לשעת הכהר ...

... וצ"ע וחיפוש שאולי קשר זה עם חידוש שם הספר (ושינויו) ל"ס' יד החזקה". (32)

משיחת ש"פ צו, פ' פרה ה'תשמ"ז – עלי ההגאה

עמוד א

34
הנץ ח' 22.2.22
22.2.22
הנץ ח'

בש"ד. משיחת ש"פ צו, פ' פרה ה'תשמ"ז.

א. מ'האט דארך ערשותו מסיים געווין דעם מהזור שני (כפלים לתושי) פון לימוד ספר הרמב"ם (ג' פרקים ליום) און ווידער אונגעהיין ערנען דעם ספר הרמב"ם מתחלהו מהזור שלישי (בתחה זינמאן הווי חזקה).

וכמנח ישראל (תורה הייא²) או עושין שמחה לגמורה של תורה³, אפילו וווען מאיז מסיים א מסכת אחיה⁴. עאכוב' וווען מאיז מסיים דעם ספר הרמב"ם (וואס איז' מ'קפאן תורה שבב' פה בולגה⁵) – האמען (בימים און – בסמכות ליום הסיום) בכו"ל מקומות געבעישט סלחים בספר הרמב"ם. "וברב עס הדריך מלך"⁶, ובעווד מקומות ווועט מען בעיה מאכן סומים אין די קומענדיקע טען.

ואס דאס (עריכת הסויים) גיט ויבער צו א חיווק איז (המשך) לימוד ספר הרמב"ם, ווי מ'זעט במחוש און דורך דעם טטרעם ופלסום פון דעם סיום בספר הרמב"ם. ובפרט די דברי תורה ודבורי החעורות פון די משתתפים (מדברים) בעית הסיום (וכמנח ישראל און בעט א"סוי"ם רעדן פאנטערענען רבנים וגולדים דברי תורה וכו') – קומט צו חיווק בי אען איזן ואס זייןצען זיך משתף און דעם אידער דערפוץ צו משיך ווין אידער אונהיין פון-דאס-ניי ערנען די שיורדים בספר רמב"ם על הסדר, צואמטען מיטן⁷ ריבוי איזן ואס זייןצען זיך שוין משתף און דעם לומוד. ובפרט, און באם סיום הרמב"ם רעדן צו אידער צויכער און עניין והלאה און ספר הרמב"ם עצמו, בהתחם קראין ערנען בספר הלכות שלו (וועגן מאיז דערבי מסיים), "אנסקי שמעתא לאביבא דהילכתא"⁸ – גיט דאס ייכער צו חיווק איז (המשך) לימוד ספר הרמב"ם.

ב. בכדי צועגן נאכמער חיווק בזה, ובכדי ממשיך זיין די השמעה ופעולה ורשות פון די חגייגת הסויים אויך לאחריו זה (זוי יעדער פעלעה פון קדושה דאריך זיין א פעלעה נמסכת) – איז מען מסיען, און מיט א בקשה נפשית, און זיכער ווועט מען דאס מפרסט זיין און איבערעגן בכל מקום ומוקם ואו מאנקט די סיומים:

מייאל צואמאנקיליבין די דרישות ודבורי תורה, ובפרט דברי תורה בתורת הרמב"ם, וועלכע זייןצען געואגט געווארן (אדער וועגן געואגט ווערן) בעית הסיום, און זיין איפדרוקן איז א קובץ (בחוספת הaging-המאיר מקומות וכו'), בדפוס נאה ובכרכיה נאה וכו'⁹, בכדי או מייאל און דעם קענען ערנען בפנים פון אוחיות הדפוס, ואוחיות מחכימות וויכ'

ומה סוב איז מייאל איפדרוקן און אריסגעבן די קוביי תורה לפני ולקראת דעם יומם הולחת הרמב"ם בערב פסח (שנה זו), וווען "מלוך גובר", וכל עניין תורה הרמב"ם גובר, און דעומולט (ביום הולחת) ווערט און עלי' בנשמהו – איז דערפוץ מובן איז ס'אייז א דבר המתאים צו מוסף זיין בלימוד תורה

ס"א

האט מען (בימים אלו – בסמיכות ליום הסיום) בכו"כ מקומות געפנערטפראוועט סיומים בספר הרמב"ם ..

(כמנהガ ישראאל אז בעט "סיום" רעדן פארשידעגע רבנים וגדוליים דברי תורה וכו') – קומת צו חיזוק בי אלע אידן וואס זייןען זיך משתתף אין דעם, אדער דערוואיסן זיך דערפון, צו ממשיך זיין אדער אנהויבן פון-דאס-ניי לערנען די שיעורים בספר רמב"ם על הסדר, צוזאמען מיטון דצ' ריבוי אידן וואס זייןען זיך שוין משתתף אין דעם לימוד ..

ס"ב

... (וועי יעדער פעה פון קדושה וואט דארף דאך זיין א פעה נמשכת) ..

... אוון זיי אפדרוקן אין א קובץ (בתוספת האה"הצמראי מקומות וכו') ..

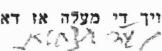
... וווען מזלו גובר^ט, וכל ענייני ותורת הרמב"ם גובריט^ט, אוון דעמולט (ביום הולדת) ווערטן עלי בנשנתו ..

עמוד ב

- 2 -

הרמב"ם ב(²⁰ קשי ר' יום הולדתו בפרט (ועאכו"ב דורך הדפסת קובזים בתורת הרמב"ם (ודברי תורה בכלל) וועלכע זייןען געועגן געווארן בעת סיום ספר הרמב"ם). לנחת רוח הרמב"ם ולעילויו נשמהו, דאעפ"ג ואס ער דארך דערצוי ניט אנטומען, אויע אבער ניטה קיין שייר אין עלהת הנשמה, אויע מען זיכער מוסיף אוין דעם דורך לימוד תורת הרמב"ם. ובפרט בקשר ליום הולדתו, אויע מען זיכער מוסיף אוין דעם דורך לימוד תורת הרמב"ם, ואס דעריבער אויע כדראי אוין מאזאל ארטיגעבן די קובזי תורה לפנוי ולקראת יום הולדת הרמב"ם, באופן אוין מאזאל אין דעם דעומלאט קענען לערנצען. וכל הזורי הרוי זה משובען.

ועיזו - הדפסת הקובזים תכליתם - לימוד ועינן בתורת הרמב"ם - וועט זיכער זוקומען נאכמער חיווק (אין דעם חיווק ואס אין זוגעקומען ע"י חיגנות הסויומים בספר הרמב"ם) אין לימוד ספר הרמב"ם (עדער פֶּאַפָּק "סיום" קענו ניט זיין בכל שנה ביום הולדתו (וועי אויע געוען במחזור ואשון), ווילל לוויט מסטר הפרקים והלכות הפרקים ג' פרקים ליום, אויע מען מסויים דעם ספר אין וויניגער ווייאר, אבער מ'קען פארביבנידן המשך הסויום ע"י הדפסת הקובזים פקראת יום הולדת הרמב"ם), ווי מיעט בפועל או בשעת מהאט פאר זיך א געדראטן קובץ פון דברי תורה ותורת הרמב"ם וכוי'ב - קען מען אין דעם דעומלאט לערנצען אין מעין זיין, ואותיות מהכימות.

ובפרט או דפוס האט אין זיך אויך די מעלה אוין לדורותינו - אין עניין נזכה.

ולהעיר או דערפונ האט מען אויך א לימוד פון פרשנתנו - פ' צו, "אין זו אלא ר' זירון מיד ולדורות"²¹ מ/דארך אפדרוקן די קובזים בזוריות, מיד, ובאופן פון דפוס ואס אויך לדורותן.

ג. אוון דורך הדפסת קובזי תורה אויל (באופן פון לדורות) אויע מען נאכמער מקרב דעם זמן וועןעס וועט זיין "תרבת הדעה והחכמה כו"²² שנאמרה²³ כי מלאה הארץ דעה את ה' כו', ובכבודה נאכמער באדרוכה ובפרטיות בסוף ספר הרמב"ם בסוף הלכות מלכימין²⁴ (וועס ווערט אונגערפונ בכמה דפסוים²⁵) - הלכות מלכימין ומלהמות ומלהך המשיחת²⁶], או "באותו זמן כו' יהו" עסק כל העולם לדעת את ה' בלבד, ולפיכך יהיו ישראל הכתמים גדולים ויהודים דבריהם והשיבו דעת ברואם²⁷ כפי כה האדם שנאמר כי מלאה הארץ דעה את ה' כמימ' ל'ם מכתים", וכמברוב²⁸ או און דעם זייןען פאראן צוויי שלבים וענינים: א) השגה דעת בוראו וועט זיין "כפי כה האדם", לוויט כל' המשגונה, א השגה מוגבלת ומוגבלמת, אבער דאם נעט דורך זיין מגיאות, ב) דערנאנך ווערט תכלית הדעה והשגה באלהקות - השגה אלקות באופן פון "כמימ' ל'ם מכתים", או זיין שכ' גופא אויש משיג אויך בחינת אלקות שלמעלה מגדרי השכל, ובלשון התקורתה²⁹ - "תכלית הדעה שלא נדעך", דעה גע/³⁰ בחוי "א נדעך", וע"ד "ידעתני הייתנו".²¹

און מאילט דאם נאכמער צ-דורך דעם ואס מאין מושיק במושינו ועבorthינו בכלל, ובפרט אין

... איז אבער ניטה קיין שיעור אין עליונות הנשמה ..
 .. דער עצם "סיום" קען ניט זיין בכל שנה ביום הולדתו ..
 .. ולהעיר או דערפון האט מען אויך ע"ד ה策חות א לימוד פון פרשتنו ..

ס"ג

... וכמבוואר אפֿגעַר בארכה ובפרטיות בסוף ספר הרמב"ם בסוף הלכות מלכים ..
 .. דערנאָך ווערט תכליית הידיעה והשגה באלקות ..
 .. "תכליית הידיעה שלא נדעַך", ידיעה אַצְנַחֲבֵה "לא נדעַך" ..
 .. און מיאילט דאס נאכמער צו - דורך דעם וואס מיאיז מוסיף ..

עמוד ג

— ८ —

לימוד התורת וליימוד ספר הרמב"ם. אין די עניינים וואט זיינען מעין והכנה זו "תרבה הרעה והחכמה" און דעת ברוראָן וואס וועט זיין לערתּ לובאָן.

וואס דורך דעם איילט מטען זו די גאולה האמיתית והשלימה פ"ז משיח זרכנו. און נאך פאר יומ חולדת הרמב"ם אונט נאך פאר הז הספה קומט די גאולה. "MRI הון גנאלאן"²², ז'היקו זוּרגנו שוכני עפר²³, והרמב"ם בתוכם, און מ'יעוט ערבעגען חורה זואמאָן מיטן רמב"ם, און דערנאנך פראווען אלע זיאומען דוג הספה איזן ביימיך השלייש, ומתחוך שמחה וטובי גבּ.

- 1) בכ"ז אדר ראשון. 2) ג' הכתוב - איוב יא,ט. וראה שמואָרד פמ"ג,א.
- 2) ב"מ קוו, ריש ע'ב. 3) ראה תוד"ה נספל - מנחות כ,ב. ובכ"מ.
- 3) שח"ד פ"א,ט. קה"ר רפ"א. י"ש מלכים רמז קעה. ולהיכה - רמ"א יוד"ס רמו (משבת קיה, סע"ב ואילך). ועוד ז' ברמ"א או"ח טהניא ס"ז. ובטור ורמ"א שם סתרמ"ט פענין סיום תושב"ג.
- 4) רמ"א יוד"ש שם. 5) ג' הרמב"ם בהקדמותו לספר היד.
- 6) ג' הכתוב - משלי יד,ב. וראה אנציקלופדיי תלמודיות (כרך ד) עריך ברב עט. וש"ג.
- 7) ראה יומא כו,א.
- 8) במאחו"ג (שבת קל"ג,ב. וש"ג) "התנאה לפנינו במצות...בדיו נאה כו". וראה לק"ש וירא ש.ג.
- הערות 26-27 שקוּט במאשען זה לא הווא ברמב"ם.
- 9) בידוע שגמ לאחריו צאת הנשמה מן הגוף יש (הוספה בעניין הומן (במה שערק להשנים שהיתה נשמה בוגר למטה) - ראה שישית ב"ק מו"ח אדמור"ר (נדפסה בהוספה לסתה"מ פר"ח ע' שנ. וש"ג). וראה לק"ש ח'ג'ז.
- 10) לא-אלאך. בוגלה זולכה - זאמַן גְּפֻעָן עַל הַרְמָבֶּם הַלֵּךְ תְּשׁוֹבָה פָּחַד הַדָּ'
- 11) ראה של"ה במס' שבוחות שלו קזאָא. מגדל עו ה' אישות פ"ד ה"ט.
- 12) כפתוגם הא"צ - אגרות קודש אדמור"ר מהוריין'צ ח'ב ע' שפה.
- 13) פרש"ז (פרק"ב) פרשחנו ג.ב. 14) רmb"m ה' תשובה פ"ט ה"ב.
- 14) להעיר שמרומו בוה ג' העניים דחכמה בינה ודעת: "ה학מה והדעת" - חכמה ודעת, וראַי ביבינה נרומה בחיבת "הרבה". (ולהעיר רmb"m שם (ה') תשובה) בסוף (סוף פרק י): "צריך האדם ליה עזמו לרבנן ולחשכין בחכמתו (חכמה) ותבונתו (בינה) המודיעים (דעת) לו את קונו כפי כה שיש באדם לרבנן ולחשכין". וראה לק"ש חכ"ג ע' 49 הערה 49 - קיבוץ כמה מקומות ברמב"ם שמיינן הא' העניים דחכמה בינה ודעת.
- 15) ישער יא,ט.
- 16) ראה הדין על הרמב"ם (משיחות יט בסלו והתוועדות שלאה"ז חל"ה - קה"ת. י"א ניסן חמ"ה) ח'ג סכ"ח ואילך בביואר החולוק וההוסלה בתיאור ימות המשיח בסוף הל' מלכים לגבי ה' החשובה.

... אין די עניינים וואס זיין מעין והכנה צו "תרבה הדעה והחכמה" און אויך אין "דעת בורא" וואס וועט זיין לעתיד לבוא . . .
 .. און נאך פאר יומ הולדת הרמב"ם, אוץ נאך פאר חג הפסח קומט די גאולה, "מיד הן נגאלין", ויהקיצו ורננו שכני עפר", והרמב"ם בתוכם, און מיעוט לערנען תורה פון און צוזאמען מיטן רמב"ם . .

6) . וראה אנטיקילופדי תלמודית (כרך ד) ערך ברב עס . .

9) . ראה בוגלה והלכה – דאה צפעני על הרמב"ם הל' תשובה פ"ח ה"ז. כללי התומ"ץ אותן ב, ג. ו"ז ובסגנון החסידות – ראה רשימות כ"ק מו"ח אדמור"ר (נדפסה בהוספות לסה"מ פר"ת עי' ש"ט. וש"ט). וראה לקו"ש ח"ה 103 ואילך 103-איילך. נתחלה נסמן קודם לישימת כ"ק מו"ח אדמור"ר כו"ו ואח"כ נסמן "בוגלה והלכה – ראה צפעני כו"ו". כ"ק אדמור"ר שליט"א שינה הסדר שקובד יבוא העיון "ראה בוגלה והלכה כו'"[
 14) להעיר ש"יל שמרומז בזה ג' העניינים דחכמה בינה ודעת : "החכמה והדעה" – חכמה ודעת, גישל שוביינה נרמזה בתיבת "תרבה" . .

עמוד ד

— 3 —

- 17) וינויאה רפ"ר. שי.
- 18) להעיר מהג' לשונות - "חכמים גודלים" (חכמה) וירודעים (דעת) כו' ישיגו (בינה) כו'.
- 19) הדרך ע"ל הרמב"ם - משיחת ש"פ ויקח ש.ג. ס"א. וראה הדרך שבתורה 16 סכ"ט.
- 20) ראה בוחנות פולם ח"ח פ"ב. עיקרים מ"ב פ"ג. של"ה קצ'א. ב' מ"ג
- 21) שאך שפְּשׁוֹן חָקֵר יִשְׂרָאֵל אַיְלּוֹ יִדְעָתוֹ הַיִתְחַיּוֹ" (עוקרים שם ספ"ג. מדרש שמואל פ"ז מ"ז מ"ג מ"ג) ח"א פנ"ח), הרי ע"י מורה הנטירות נעשה "דעתינו הייתנו" (ס' השיחות ח'ש"ח ע' 26 ואילך). וע"ד פתגם אדרמור' (מהorsch"ב) נ"ע (ס' השיחות ח'ש"ח ע' 85. ועוד"ז ס' השיחות ח'ש"ג ע' 63): "או מען ויצט בבי זיך אין חדר אוון מען עפנרט דעת לך"ת פילט מען עצמות א"ס". ועין ס' השיחות חורת שלום ע' 191 ואילך.
- 22) רמב"ם ח"ל' תשובה פ"ז ה"ה.
- 23) ישער' כו. יט.

(21) שאף שבלשונו חוקר יהודאי הוא "אלו ידעתינו הייתנו" ..
הרי ע"י **תורת-החסידות התורה ובמיוחד ע"י פנימיותה, נשמתא דאוריתא (זח"ג)** נעשה
"ידעתיו הייתנו" ..

פתח דבר ושאלת המנחים

בס"ד.

בזה חננו מוציאים לאור חוק משיחת שם צו, פ' פראה שנה זו - עד הדפסת קובצי
חידושים בתורת הרמב"ם לקרה יום הולדתו (ערב פסח).

מערכת "אוצר החסידים"

ה'תשמ"ו
ברקען, נ.י.

א) כדי להסביר הערה ^{14*}:

(14*) ולהסביר:

א) במקומות שג'יו מספיק משתתפים (נומים) כדי קובץ שלם, יכולם להשתתף
עם מקומות אחרים; (ב) גם מי שלא השתתף בטיז' הרמב"ם - יכול להשתתף בכתיבת
חידושי תורה עבור הקובצים.

ולא מזמן לא גז.

(א) בתאריך הפתח דבר, כתב :

ג' פ' שמיני ה'תשמ"ו

(ב) על שאלת המנחים : "האם כדאי להוסיף הערת^{14*} – כ"ק אדמו"ר שליט"א מחק תיבת
"אול" וסימן בחרז תיבת "כדי"; והגוי כدلקמן :

*(14) ולהוסיף :

א) במקומות שלא היו מספיק משתתפים (נואמים) כדי קובץ שלם, או **שיטוטף עטש** שטובה
ההוספה להדרות-מלך דהקובץ – יכולים להשתתף עם מקומות אחרים; וראה **תניא קו"א**
בסיומו. ב) גם מי שלא השתתף בחגיגת סיום הרמב"ם – יכול להשתתף בכתיבת חידושים תורה
עבור הקובצים.

חלק משיחת ש"פ בשלח, שבת שירה, ט"ו בשבט ה'תשמ"ו – ע"ד חניגות סיום מחזור שני דילמוד הרמב"ם –

פרקים בכל יום, על מנת לסיים את ספר הרמב"ם בכל שנה (ע"ד 'המנగ הפשט' בוגר לתוכב' ש, משלימין את התורה בשנה אחת⁽⁹⁾).

ומכיוון שבזוד שבועות מספר עומדים לסיים מחזור שני של לימוד הרמב"ם – hari כאו הזמן והמקום לעורר ע"ד ההכנות, הכנות מתאימות, לקראת הסיום, כדלקמן.

ב. מנגג ישראל (תורה היא⁽¹⁰⁾) שעושין שמחה למקרה של תורה, אfilo כמשמעות מסכת אחת⁽¹¹⁾, וארכיך כמשמעות מסכת ספר הרמב"ם, 'מקץ לתורה שבעל פה כולה', כnil. וכבר נהגו ישראל לעורר את הסיום ברבים – 'ברוב עד הדרת מלך⁽¹²⁾'.

ולהעדר מהקשר המוחיד דברוב עם הדרת מלך לספר הרמב"ם – כמודש בכרך שכוכב מפרשיו הרמב"ם קבעו

א. בעמדנו ביום השבת שלآخرיו יום הילולא דעשרה בשבט ('העשרי ה'י' קוודשי'), שבו מתעלמים כל ענייני יום הילולא בתכילת העילי והשלימות ('ויכלו גו', עניין התענוג), ובפרט בשנה זו, שהקביעות דיים השבת שלآخرיו יום הילולא היא בחמשה עשר בשבט⁽¹³⁾, שבו 'קיימה סירה (דוחוש שבט) באשלמותא' – יש לקבל החל טות טובות להוספה ביתר שאן וביתר עוז בכל ענייני העובדה של בעל הילולא, ללכת 'בדרכ' ישרה אשר הורנו מדרכיו ונלכה באורחותינו נסיעין, שנקדמתם ותוכנם – הפעצת התורה והיהדות והפעצת המעינות חזקה (כמדוע בראוכה בהתוועדיות האחרונות).

ומהענינים העיקריים בזה – הוספה בקביעות עתים לתורה, שיורי תורה ברבים, כולל ובמיוחד – לימוד השיעורים היומיים בספר משנה-תורה להרמב"ם (ה'מקatz לתורה שבעל פה כולה⁽¹⁴⁾), כפי שתפתוח המנגג ללמידה ג'

(9) שכ-אדם קורא בתוכב' חלה ואוחץ קורא בזה ('ס' הרמב"ם) ויודע ממנו תושבע' פ' כולה ואינו צריך לקרוט ספר אחר בינהס' (הקדמת הרמב"ם קרוב לפופה).

(10) רמיכים היל פלה רפייג.

(11) להעיר (מכיצה, ב') שדבר חשוב ציל בהכנה. וראה וגנזי' תלמודית ערך הכרנה.

(12) ראה ירושלמי פסחים פ"א ה'יא. תורתה נפסל – מחותה ב. וראה גם מנהיגים ישנים מזרא ע' 153. מהריל – והובא ברמיא יוד' ספעץ סי' וועז.

(13) רמאי או'ח טרטש ס'יא.

(14) רמאי יוד' סרמי ס'יא.

(15) משליל ייר, כה. וראה אנזיק' תלמודית בערכו. ושג'.

(1) לשון הכתוב – בחוקותי כו, לב. וראה לקיש חי' ס"ע 290. ושג'.

(2) בראשית ב. א. וראה או'הית עהיפ' (מג, ב ואילך). (פרק 3) חקק, א ואילך).

(3) או'הית שם מג, ב ואילך. חקק, ב ואילך.

(4) ראש השנה לאילו (ר' ר' בבחלה) – 'אנדם עץ השדה' (שפוטים, ב, יט. וראה תענית ז, א. לסתוי לוייד אגרות ע' ח'ין).

(5) זהיא קג, רעיא. חיב פה, א. שמורט פטץ, כו. ובכ'ם.

(6) לשון אודאי בגאג'יק סכ'.

(7) כל מקום שנאמר נסיך אין לו הפסק עולמית (עירובין נד, סע'א. וראה חדאי מהרש'א שם).

(8) לשון הרמב"ם בהקדמתו לספר הד'ז.

לאירגון „חגיגות הסיום“, והם יהיו האחראים על כל הפעולות בעניין זה. ובהדגשה — שייהיו כמה אנשים בתור ראשי המתעסקים, שכ, באופן כוה שנה מעלה מיוחדת — תשועה ברוב ייעץ¹⁸, שכילים להתייעץ ביניהם כיצד לעסוק בפעולות אלו באופן הכוי טוב (וכמובן, תוך כדי שלילת העניין הבלתי) רצוי שאפשר להיות ב„קדרא דבי שותפי כו"ו¹⁹).

ומן הרואין שראשי המתעסקים בזה יהיו אלו שכבר התעסקו באירגון „חגיגות הסיום“ דמחוזר ראשוני — מכיוון שיש להם נסיוון בדבר, ואיזו חכם כבעל הנסיוון²⁰.

ובראשם — הרבניים ומורי-הורה די בכל אטר ואותר, שעיליהם מוטלת האחוריות לכל הקשור לעניין יהדות, תורה ומצוות, בכל השכונה והעיר כי, ובפרט — הרבניים שכבר עסקו והשתתפו בעריכת „חגיגות הסיום“ דמחוזר ראשוני.

ופשוט, ראשי המתעסקים לא יסתפקו בנסיוון העבר, אלא יוסיפו בזה עוד יותר, כולל ובמיוחד — עייז שיתיעצו עם מומחים שמבינים בעניינים כיווצא בזה.

ד. בוגנע לוזן דעריכת „חגיגות סיום הרמביים“ במחוזר שני — הנה: מובן וגם פשט שאין לעורר את „חגיגות הסיום“ לפני שמאסימים את הלימוד דמחוזר שני.

בשם פירושם תיבת „מלך“ (משנה למלך), „שער המלך“, י"ד המלך, ועוד) ובהתאם לכך, מובן, שהסימן דספר הרמביים צריך בזאת להיות באופן דברוב עם הדרת מלך.

ולכן, יש להשתדל לאירגון „חגיגות סיום הרמביים“ בכל אחר ואחר, החגיגות שייערכו בפירוטם הכוי גדול, ברוב פאר והדר, „ברוב עם הדרת מלך“ — דבר שבודאי גם יוסף חיזוק בהתחלה לימוד ספר הרמביים במחוזר השלישי. מיד לאחר מכן סיום מחוזר שני.

ויש להוסיף הדגשה יתרה בוגנע לסיום מחוזר שני בלימוד הרמביים — שלஹיו מהוחר שני, רואין ונכוון לעורר את „חגיגות הסיום“ באופן ד„כפלים לתושי“²¹ לגבי „חגיגות הסיום“ דמחוזר ראשוני, מתוך פירוטם ורשות גודל (קדושה²²) יותר מאשר בסיום מחוזר הראשוני, ולהוסיף בזה כהנה וכהנה — הרבה יותר مما שהחליטו מוקדם לבן, וכל המרבה הרי זה משובצת.

ג. כדי ש„חגיגות הסיום“ תהיננה בהצלה — יש להתחיל בהכנות הדורות הבאים לכך מבעוד מועד, ובסדר מסודר. וכך, ככל מקום ומקום יתאפשר בהקדם האפשרי ויתחילו לעסוק במרץ המתאים בכל ההכנות הדורות לעריכת „חגיגות הסיום“ ברוב פאר והדר.

ולמען הסדר הטוב — הרי נוסף לכך שכולם צריכים להשתתף בפעולות אלו, יש להעמיד כמה אנשים בתור ראשיהם המתעסקים, שהם יחולטו בכל הקשור

18) משלו, א, יד, כה, ו.

19) עירובין ג, סעיא. ביב כד, ב.

20) עקדת יצחק שער יד. וראה אגדות קודש אדרמור מהורייצ'ץ חד ע' קב.

16) לשון הכהוב — איוב יא, ו. וראה שמואל רפמי.

17) האופנים וחיות הקדש (נוסח התפללה — עפ' יוחאיל ג, יג). — ולהעיר שלדעת הרמביים (הלו יסוחית פב' הי) הם למלטה מכל המלאכים. ואכ"ם.

הסמכים שלאחיי — יכולם להעתיק את "חגיגת הסיום" עד לשעת הCorsor המתאימה במקומות ההוא, ואין לו לדין אלא מה שעיניו רואות²⁶, בכל מקום ומקום לפי עניינו.

ה. כריגל בכון דא, יש לקשר את התהוערות וקבלת החלטות טבות עם דבר גשמי²⁷ — ע"י נתינת קנקן²⁸ משקה מהתוועדות זו, התוועדות שמתקיימת בשבת שלאחרי יום הhilulah העשורי בששבט, בכית-הכנסת ובית-המדרשה כד' אמרתו של בעל הילולא, שבו למד והתפלל במשך עשר שנותיו (תקופה שלימה²⁹) לאחרונוט (*הכל הולך אחר החיתום*³⁰) בחימים חיותו בעלם דין.

ומכיוון שנמצאים כאן רבנים מארץ הקודש, שעסקו באירגון חגיגות סיום מחזור ראשון דילמוד הרמב"ם בארץינו הקדושה, ולאחרי השבת מתכוונים לחזור לאה"ק, ובמילא, לא יוכל לקבל משקה בסמכיות יותר לזמן, חגיגות הסיום" (כמו אלו הנמצאים כאן) — ייגשו עתה לקבל קנקן משקה מהתוועדות זו, בתור השתתפות בפעולות דת חגיגות סיום מחזור שני דילמוד הרמב"ם בכל רחבי ארצנו הקדושה.

ובנוגע ל"חגיגות הסיום" כאו, וכן בשאר המקומות בכל קזוי תבל — יקבלו קנקני משקה בסמכיות יותר לזמן "חגיגות הסיום" (או שיקחו מאלו שקיבלו כבר).

(26) סנהדרין ו, ב. רמב"ם הל' סנהדרין פ"ג ח"ט.

(27) ראה דרישות הר"ז דרוש ב. וראה רmb"ם עה"פ לך י"ב, ב. לבוש על הרכ nests לך לך שם. (28) ראה לקוט השיס להאריזות סוף אבותות מאיה בעיכו.

(29) ראה אבותות ספ"ה.

(30) ברכות י"ב, א.

ומכיוון שסיום מחוזר השני (ראה ב"מוריה-ישערו") הוא — יום ועשיך פ' ויקhalb, כי אדר ראשון, וכו' ביום קשה במאי לעירוך "סיום" פומבי, ובפרט באופן ד"ברוב עם הדרת מלך, מפני הטירדא בהכנות לשבחת³¹ ועוד — הרי הזמן הראשון לעריכת חגיגות הסיום הוא: יום השיק שלאחים, שבת שיננס בו כו"כ עניינים מיוחדים — שבת פ' ויקhalb, שבת שקלים, שבת מברכים אדר שני (הסמור לניסן), שבו חוגגים את ימי הפורים, שלילודים הייתה אורחה³² — "אורחה³³ זו תורה".

וכדי שיוכלו לעירוך את "חגיגות הסיום" ברוב פאר והזר, "ברוב עם הדרת מלך" — הרי מכיוון שבכום שבת שיננס כו"כ הגבלות בדבר, יש מקום להעתיק את "חגיגות הסיום" לר'יך אדר שני, יום א' דרי"ח או יום ב' דרי"ח, בהתאם לתנאי המקום.

ולהעיר, שמנาง ישראל שמאחרין את זמן הסיום³⁴ "עד שעת הCorsor יומא ראוי לתקון בו סעודה כו"³⁵, "משום כבוד התורה, שאנו נעשה ביו"ת הדור, ברוב עם כו"³⁶.

וכמוון, שבאותם מקומות אשר מסין בות שונות תהי אפשרות לעירוך את "חגיגת הסיום" ב"רוב עם הדרת מלך" רק (או — באופן טוב הרבה יותר) בימים

(21) ראה שו"ע או"ח סרמי"ז (סרמי"ב) ודודה³⁷.

(22) אסתור ח, טז, וראה מגילה ט, ב.

(23) ל' נקבה (משaic) — תורתה אורחה (וראה תושבעיט) (ראה שער או"ה לאאהמי' שער הפורים דיה וככל היהודים פלייב ואילר. אורחות מגיא ע' (שם). וס' יוד היה מקבץ לתושבעיט כליה).

(24) ש"ץ י"ד סרמי סקצי' — מתשובה מהר"ם מנץ סקצי'.

(25) ס' תורה חיים — או"ח סתקニア סקצי'.

למעלה מזו המשוער למגרא, באופן של מציאות, שאינה לפיערך היגיינה כלל. ויהי' ש"ע כל הפעולות בקשר ללימוד ספר י"ד החזקה" להרמב"ם — נזכה בקרוב ממש לראות ה"יד החזקה .. אשר עשה משה לעניי כל ישראל"³⁴, בגיןה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, במהרה בימינו ממש.

(34) לשון הכתוב חותם פ' ברכה — ולהעיר אשר בכוכב דפוסי הרמב"ם הועתק כתוב זה בשער הספר, וצ"ע וחיפוש שאולי קשור זה עם חידוש שם הספר (ושינויו) "ס' י"ד החזקה".

ו. ומהעשה הוא העיר³⁵:

בכל מקום ומקום יתחיל מיד לעסוק בכל הכנות הדרושות לארגון חגיגות הסיום ברוב פאר והדר. והתקווה חזקה שייעסקו בויה כדברי³², ביגעה, מרצ' וזריזות המתאים, ומתווך מסירה ונתינה ("מייאל זיך ארייננו אראפן אין דער ארבעט"),

וכבר הבשיחה תורה "יגעת ומצאה"³³, היינו, שתהאי הצלחה רבה ומופלגת,

(31) אבות פ"א מיין.

(32) ראה כתובות ס', א.

(33) מגילה ו, ריש ע"ב.

משיחת ש"פ צו, פ' פרה ה'תשמ"ו

פ"ם (מדוברים) בעת הסיום (וכמן הגישר אל אז בעת א' "סיום" רעדן רבנים וגדוליים דברי תורה וכו') — קומט צו חיזוק ביי אלע איזן ואס זינגען זיך משתחף אין דעם, אעדער דערויסן זיך דערפנון, צו ממשך זיזן אעדער אנהוויכן פונ-דאַס-ני לענבען די שיעורים בספר הרמב"ם על הסדר, צוזאמען מיטן ריבוי איזן ואס זינגען זיך שוין משתחף אין דעם למד. ובפרט, אז באם סיום הרמב"ם רעדט מען דאָר זיכער אוּן זילקה איזן ספר הרמב"ם עצמו, בהתאם לרצון הרמב"ם ואס ער וויל דאָר זיכער אוּן מיזאָל פֿאָרבִּינְדוֹן אָסִים פֿוּן זֵין ספר מיט רעדן אוּן זילקען אין לענבען בספר הלכות שלו (וועלכון מאיזן דערבי מסיים), "לאסוקי שמעתה אליבא דהילכתא" — גיט דאָס זיכער צו חיזוק אין (המשך) לימוד ספר הרמב"ם.

ב. בכדי צوغען נאכמער חיזוק זהה, ובכדי ממשיך זיזן די השפה ופעולה ורשות פון די חגיון הסויימים אויך לאחריה זה (ווײַידער פֿאוּלה פֿוּן קְדוּשָׁה ואס דאָרֶף דאָר זיזן אָפֿעוּלה נְמַשְׁכָּת) — איין מען מציע, אז מיט אָבקשה נפשית, אז זיכער ווועט מען דאָס מפרנס זיזן אונן איבערגען בכל מקום: ומקום וואו ממאכט די סיומים:

מיזאָל צוזאמענקליבן די דרישות ודרכי תורה, ובפרט דברי תורה בתורת הרמב"ם, וועלכע זינגען געזאגט גע-וואָרָן (אעדער וועלן געזאגט ווערן) בעת הסיום, אז זיז אָפֿדרוקן אין אָקּובּץ

(9) ראה יומה כו.

א. מהאט דאָר ערשמי מסיים גע-ווען דעם מחזר שני (כפלים לתושי¹) פון לימוד ספר הרמב"ם (ג' פרקים ליום) און ווידער אַנגעהויבן לערענען דעם ספר הרמב"ם מתחלו במחזר השלישי (בתלת זימני הוּזְקָה²). וכמן הגישר אל (תורה הא') אז עושין שמחה למarma של תורה, אַפְּלוּ וווען מאיזו מסיים אָ מסכת אהת', עאַכוּב (ווען מאיזו מסיים דעם ספר הרמב"ם (ווען מאיזו מסיים אָז' מקבץ לתורה שבעל פה כולה³) — האט מען (בימים אלו — בסמכות ליום הסיום) בכ"כ מקומות געפראוטט סיומים בספר הרמב"ם, וברב עם הדרת מלך⁴, ובזוד מקומות ווועט מען בעז"ה מאכו סיומים אין די קומענדיקע טאג.

ווען דאָס (עריכת הסיומים) גיט זיכער צו אָ חיזוק איזן (המשך) לימוד ספר הרמב"ם, ווי מיזעט במוחש אז דורך דעם שטורען ופרטסן פון דעם סיום בספר הרמב"ם, ובפרט די דברי תורה ודרכי התעוררות פון די משתת-

(1) בכ"ז אדר ראשון.

(2) לי הכתב — איבּוּ יָאָ, מְ וָרָאָה שְׁמוּרָה פְּמִזְרָא.

(3) בימ קו, ריש ע"ב.

(4) ראה תודיה נפסל — מוחות כ, ב. ובכ"מ.

(5) שהשיד פ"א, ט. להיז רפ"א. ייליש מלכים רמו קעה. ולתלה — רמ"א י"ד ס"ס רמו (מסכת קית, סעיף ואילך). ועדיו ברמ"א אויה Starkenא ס"כ. ובשורה רמ"א שם סיומים תושבכ'.

(6) רמ"א י"ד שם. (7) הרמב"ם בהקדמו לספר היז.

(8) לי הכתב — משלוי י"ד, כה. וראה אנטיקולופדי תמלודית (כרך ד) ערך רב עפ. וש"ג.

שיעור אין עליות הנשמה, אין מען זיכר מוסיף אין דעם דורך לימוד תורה הרמב"ם, ובפרט בקשר ליום הולדתו.

ואס דעריבער אין כדאי או מיאזאל ארישגעבן די קובץ תורה לפני ולקראת יום הולדת הרמב"ם, באופן או מיאזאל אין דעם דעתולט קענען לערנען. וכל הזורי הרוי זה משובה.

ועיין — הדפסת הקובצים ותכליתם — לימוד ויעון בתורת הרמב"ם — וועט זיכר צוקומען נאכמער חיזוק (אין דעם חיזוק ואס אין צוקומען עי' חיגות הטמיינס בספר הרמב"ם) אין לימוד ספר הרמב"ם [עדער "סיום" קען ניט זיין בכל שנה בסミニות ליום הולדתו (ויל"ס אין געווען במחוזו ראשון), וויל לoit מספר הפרקים וחולקת הפרקים ג' פרקים ליום, אין מען מסיים דעם ספר אין וויניקער ווי א' איר: אבער מקען פאריבנידן המשך הסיום עי' הדפסת הקובצים לקראת יום הולדת הרמב"ם], ווי מיעט בפועל או בשעת מהאט פאר זיך א געדורךטן קובי' פון דברי תורה ותורת הרמב"ם וכיו'ב — קען מען אין דעם דעתולט לערנען אוון מעין זיין, אותןיות מחכימות.

ובפרט או דפוס האט אין זיך אויר די מעלה או זאס אין לדורות¹⁶ — און עניין נצחי.

ולהעיר או דערפונ האט מען אויך עד הצחות א לימוד פון פרשנתנו — פ' צו, "אין צו אלא לי זירוז מיד ולדו" רות¹⁷: מידארכ אפדרוקן די קובצים בזירותן, מיד, ובאופן פון דפוס ואס אין לדורות.

(16) כפתג אדמור"ר הצע" — אגרות קוזש אדמור"ר מהורייצ' ח'ב ע' שפ'.

(17) פרשי' (מתוו') פרשנו ו. ב.

(בתוספת מראי מקומות וכו'), בדפוס נאה ובכrica נאה וכו¹⁸, בקד' או מיאזאל אין דעם קענען לערנען בפניהם פון אותןיות הדפוס, אותןיות מחכימות וכו¹⁹.

ומה טוב או מיאזאל אפדרוקן אוו א羅יסגעבן די קובץ תורה לפני ולקראת דעם יום הולדת הרמב"ם בערב פחס²⁰ (שנה זו), ווען "מוולו גובר"²¹, וכל עניין תורה הרמב"ם גוברים, אין דעתולט (באים הולדת) ווערט און עלי' בנשמה²² — איז דערפונ מוכן או סאיין א דבר המתאים צו מוסיף זיין בלימוד תורה הרמב"ם (קשר ליום הולדתו בפרט (ויאכ"ב) דורך הדפסת קובצים-בתורת הרמב"ם (ודרכי תורה בכלל) ועלכע זיין) נוען געזאגט געווארן בעט סיום ספר הרמב"ם), לנחת רוח הרמב"ם ולעלילו נשמה, דאעפ' ואס ער דארך דעתצו ניט אנקומען, איז אבער ניטה קיין

(10) כמאחזייל (שבת קלג, ב. ושי'ג) "הנתנה לפניו במצות . . בדי נאה כי". וראה לעיל ע' הערות 27: 28 שקו"ט בטעם שענין זה לא הוא בא ברמב"ם.

(11) ראה שליה קזא, ב. מגדל עיו הל' אשות פ"ד ה"ט.

(12) ולהוסיפ:

(א) במקומות שלא היו מספק משתתפים (נואמים) כדי קובץ שלם, אם שטובתה הוספה להדרות-מלך דהלאכץ — יכולם להשתתף עם מקומות אחרים. וראה תביא קזא ב. גם מי שלא השתתף בחגיגת סיום הרמב"ם — יכול להשתתף בככיבת יהודיש תורה עברו הקובצים.

(13) סודה"ד ד"א תתקכ"ג. מספר יויחסין אמר ד (דורות האחרונים).

(14) ראה ירושלמי ר'יה פ' ז' וקה"ע שם.

(15) כידעו שגס לאחרי צאת הנשמה מן הגוף יש בסופה (ענין גומן) (במה שראשית נשמה בגוף למטה) — ראה מגלה והלכה — צפיגע על הרמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ז. כליל תומ"ץ זאת, ב. י. ועוד' ובסגנון החסידות — ראה רשימת כ"ק מ"ח אדמור"ר (נדפסה בהוספות לס"מ פרץ ע' שנין. ושיע'ו). וראה לקו"ש חי' ע' 103 ואילך.

באלקות — השגת אלקות באופן פון "כמים לים מכם", אzo זיוו שכל גוף איז משיג אויך בחינת אלקות של מעלה מגדרי השכל, ובילושן החקירה²² — תכלית הידעשה שלא נדע", ידעה בבח"י "לא נדע", וע"ז "ידעתינו הייתה".²³

אנוマイילט דאס נאכמער צו — דורך דעם וואס מאיין מוסיף בעשינו ועובדתינו בכלל, ובפרט אין לימוד התורה ולימוד ספר הרמב"ם, אין די ענינים וואס זינען מעין והכנה צו, "תרבות הדעה והחכמה" אנו אויך אין "דעת בורא" וואס ווועט זיוו לעתיד, לבוא,

וואס דורך דעם איילט מען צו די גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, אנו נאך פאר יומ הולדת הרמב"ם, נאך פאר חג הפסח קומט די גאולה, "מיד הוא נגאלין"²⁴, והקיצו ורנו שכוני עפר²⁵, והרמב"ם בתוכם, אונ מוייעט לערנען תורה פון אונ צוואץ מען מיטון רמב"ם, אונ דערנאך פראווען אלען צויאגען חג הפסח אין בייח"ק השלישי, ומחרך שמחה וטוב לבב.

(25) ראה בחינות עולם חי"ז פ"ב. עיקרים מב סוף פיל. שליה קצא, ב.

(26) שאוף לשלו צוקרי ישראל הוא, אילו ידעתו היידי (יעירום שם. מדרש שמואל פ"ז מ"ז. מוצ' חי"א פנ"ח), הרי עי' התורה ובמיוחד עי' פנימיותה, נשמא דאוריתא (וח"ג קנב, א) נעשה "ידעתיו היידי" (ראה ס' השיחות ה"ש" ע' 26 ואילך) וע"ז לתגום אמ"ר (מהירוש"ב) נ"ע (ס' השיחות טהרה ע' 85. וע"ז ס' השיחות טהרה ע' 63). אונ מוצ' ביי ידר איז חדר און מען עפנט דעם לקית פלאט מען עצמות איס". עיין ס' השיחות תורה שלום ע' 191 ואילך.

(27) רמב"ם הל' תשובה פ"ז היה.

(28) ישעי כו, יט.

ג. און דורך הדפסת קובצי תורה אולו (באופן פון לדורות) איז מען נאכ" ערער מקרוב דעם זמן ווען עס ווועט זיוו, "תרכבה" הדעה והחכמה כו¹⁹, שנאמר²⁰ כי מלאה הארץ דעה את ה' כו", וכמובואר בארכוה ובפרטויות בסוף ספר הרמב"ם בסוף הלכות מלכים²¹ [וואס וווערט אנגערופן בכמה דפוסים²² — "הלכות מלכים ומלחמות ומלך ה' משיח"], אzo "באותו הזמן כו' יהי' עסכל כל העולם .. לדעת את ה' בלבד, ולפי" כד יהיו ישראל חכמים גדולים וידיעם דברים הסתוימים וישיגו דעת בוראם²³ כפי כה האדם שנאמר כי מלאה הארץ דעתה את ה' כמוים לים מכם", וכד מדבר²⁴ אzo און דעם זינען פראצון צוווי שלבים וענינים: א) השגת דעת בורא ווועט זיוו, "כפי כה האדם", לוט כלי השגתו, א השגה מוגבלת ומוצמצמת, אבער דאס נעמט דורך זיוו מציאות, ב) דערנאך וווערט תכלית הידעשה והשגה

(18) רמכ"ם הל' תשובה פ"ט הב.

(19) להעיר שייל שמרומו נזהה ג' הענינים דחכמה בינה וודעת: "החכמה והדעת" — חכמה דעה, ובינה נמוכה מתחת ל"חכמה". ולהעיר מרמכבם שם (הל' תשובה) בסוף סות פ"ק י: "זריך האדם היחיד עצמו להבין והשכל בחכמתו (הכונה) והבדנות (בינה) והמודיעים (דעת) לו את קונו כפי כה שיש באדם להבין ולהתשים. וראה לקו"ש חכג ע' 86 העורה 49 — קיבוץ כמה מקומות ברמב"ם שמרומות בהם הענינים דחכמה בינה וודעת.

(20) ישעי א', ט.

(21) ראה הדרן על הרמב"ם (קהילת, ברוקלי, י"א ניסו תשמ"ה) ח'ג ס'יך ואילך ב��יאור החליק וההספה בﬁיאור ימ'ת המשיח בסוף הל' מלכט ללבוי הל' תשובה.

שי.

(22) יוניזאה רפ"ד, שי.

(23) להעיר מג' לשונות — "חכמים גדולים

(הכונה) וודיעם (דעת) כו' ישיגו (בינה) כו".

(24) הדרן על הרמב"ם — לעיל ע' 255. וראה

הדרן שכהערה 21 סכ"ט.

---

www.Mafteiach.app

לזכות

כ"ק אדמו"ר שליט"א